

GARBA

L'ÚLTIM GRAÓ, PER «GRAPA»

SUMARI: Paisatges espirituals. Sauer, per *Oriflana*. — La Serra Vella, per *Josep Cardona*, *pvre.* — Com una nau..., per *Eros*. — Dels "Amics de la Poesia" de Manresa: Records del bon temps, per *Josep Claret Llobet*. La magrana, per *Salvador Perarnau*. De la terra alta, per *Lau Vallès*. — Contes de la vora del foc. Ço que passà a una majordona, per *S. Sabater Oliver*. — Artistes sabadellencs. *Joan Martí*, per *Joan Matas*. — Les belleses de la natura i el meu goig. — *Il·lustracions de Grapa, San i Bohem.*

ESTEVE CANTÓ

COMERÇ A L'ENGRÓS I A LA MENUDA DE PORCELLANA FINA,
CRISTALL, etc., etc.

Botiga : Plaça Major, 37

Magatzem : Sant Joan, 16 i 18 i Burriana, 15 bis.

LLENCERIA, LLANERIA, NOVITATS,
GÈNERES DE PUNT
ARTICLES PER A DOL, ETC., ETC.

Josep Massons

(Antiga casa Manena)

Església, 17 :: Telèfon 1145
Sabadell

TALLER DE REPARACIÓ DE NEU-
MÀTICS I CAMBRES PER A AUTO,
:: :: :: MOTO I CICLE :: :: ::

*Construcció i reparació de bicicletes
i motos. Compra i venda d'accessoris.*

JOSEP RIBULLEDA

Carrer Gràcia, 32 :: Telèfon 957
SABADELL

Funerària "L'Àngel"

Carrer de Sant Pau, 9. — Telèfon 508.

Casa especial per al trasllat de cadàvers a províncies i estranger.

Representant d'esqueles mortuòries per a tot Espanya.

Auto per al trasllat de cadàvers i baguls a totes parts.

Taller de Joieria, Plateria i Òptica

Gran assortit de Pendelots, Polseres,
Medalles, Collars, en platí i brillants

J. VERGÉS

Especialitat en la
Remontura de joies antigues

Manresa, 12. Tel. 800

Sabadell

Anís Ciervo

LA INDUSTRIAL LICORERA

CARRER SALUT, 63 : TELEFON NÚM. 693

SABADELL

PAISATGES ESPIRITUALS

S A U E R

*E*n una revista d'informació gràfica, barrejada amb tota mena de truculències d'actualitat, hi hem trobat una il·lustració que ens ha esponjat el cor. El pianista Sauer donant un concert en una casa d'acolliment per a dones orbes. Assentades en uns bancs matossers apareixien les audidores omplenant una sala que traspuava claredat; les testes llurs es mostraven en actituds diverses: unes encarades enlaire en un èxtasi gojós, altres conservaven una intel·ligent normalitat i moltes d'elles romanien cap-cotes en un aclaparament sensitiu o en una abstracció inefable de la pròpia gravetat.

Sauer, amb la seva venerable testa de neu, es dreçava davant d'un piano de cua, l'abillament auster i l'expressió serena; es presentava digne com un sacerdot oficiant molt purament en un ritu sagrat.

Aquella almoina espiritual les ceguetes de l'assil la deuen haver estimat mateix com si els hagués entrat per un moment la llum en els seus ulls cruelment inexpressius. Oh, com devien ésser emocionants els comentaris al concert i quin home més faulosament extraordinari no deu aparèixer en l'imaginació de cada una d'elles aquest vellet diàfan i polit que sap oferir el seu art preat als públics aristocràtics i diversos aixícom a les acollides d'un obscur alberg de caritat! Aquell dia aquest nom excepcional—Sauer—devia ésser modulats amb unció; al seu record hi anirà mescolat sempre l'agraïment, i la seva música haurà escampat un perdurable i subtil baume de roses per tota la casa.

Artistes: Una gràcia de caritat...

ORIFLAMA.

LA SERRA VELLA

Es veu que abans l'ésser serrador era un bon ofici temporer. Quan no hi havia les serradores d'avui — diu que — baixaven, ja entrada la primavera, colles de serradors de muntanya als quals solien anomenar bosquerols. Amb molta gatzara es repartien pels pobles del pla i es llogaven per a serrar fusta, tallada de lluna, fins que al fuster li semblava que ja en tindria prou per l'any. Aquella gent que venia dels cims, era gent de molta borina, com si la remor dels boscos que havien deixat vingués tota amb ells transformada amb bon humor.

Les donzelles collidores els rebien cada any amb un somriure nou i sabien de cor i de memòria aquella cançó del serrador:

*Serra-bigaire me'n vull fer
per a guanyar qualche diner.*

Davant de cal fuster, en plena via, s'improvisava el seu taller.

Sobre l'armatosta d'un banc de fusta en forma de cavall, carregaven ara una biga ara una altra, no parant en tot el dia el xarric-xarrac de la serra fins que n'havien tret cabirons, posts i llates.

Si parava un moment el xarrac de la serra, era per a sentir-se el xarric de la botella que els agradava besar ben sovint.

Per a les mainades eren dies de festa major els de l'estada dels serradors al poble. De les bigues amuntegades al carrer, en feien el seu castell i dava bo de veure sovint vailets axencarrats a un cap i altre de la viga que encavallaven per a gronxar-se, bo i cantant:

*Serra-bigaire me'n vull fer
per a guanyar qualche diner.*

D'allò se'n deia jugar a cavallets.

Més d'un cop els serradors trencaven els seus jocs amb una reïra que els feia tremolar i fugir.... Si bé ells amb prou ganes de bornar, aviat treien el cap, al primer cantó, tot fent pam i pipa i cantant :

*Serra la vella, serra la jova,
serra aquella que és més tova.*

Debades el mestre del poble probava d'obrir l'escola. Eren aquells dies, dies de campana.

La serra tenia un cert encís per a la mainada i també per a les donzelles que passaven bona toncada, prenent part en aquell xivarri, sotjant sovint des de ses finestres als sapats fadrins, vermells de cara, com vi de color cirera.

Els per la seva part és sabien guanyar prou el cor de les mestresses i pubilles i més d'un vespre, quan plegaven, se'ls veia passar amb la cistella al braç i se'ls sentia tirar algun entretoc i cantar ben sovint :

*Del calaix o el calaixó
vinguen ous a la cistella.
Del calaix o el calaixó
vinguen ous al cistelló.*

I mai mancava una mà amorosa que curés de què fos ben proveïda la cistella del serrador.

Si fa o no fa, segons si era més alta o més baixa la Pasqua, quasi sempre acabaven la feina els serradors a mitja Quaresma. La joia de tornar al seu poble amb la bossa plena, els treia de pollaguera i ho atabalaven tot amb els seus crits i fins algun cop, més de llengua que de fets, es

pendrien una que altra llibertat, quan cantaven folls d'esbojarrament:

*Passarem per plaça
tot ho trencarem
i de plats i olles
no n'hi deixarem.*

I prenent comiat del poble — feia algun d'ells — a la primera dona que es mostrava trista per son depart: — Minyona, fas una cara més llarga que la Quaresma. Em vols fer serrar?...

Ah plaga, — responia ella — encara no en tens prou de deixar-me amb el cor mig partit que em parlis de serrar?...

Avui la Serra Vella és una tradició vallesana que serva aquella quitxalla que, el tercer dimecres de Quaresma amb una serra i una fusta en una mà i un cistelló per a arplegar ous i demés recapte en l'altra, passa pels carrers, cridant a cada casa: — Em voleu fer serrar?

Tots els hem sentit, cada any una vegada, als nostres infants, estrafent a la porta de nostres cases la cançó del serrador que diu:

*Serra-bigaire me'n vull fer
per a guanyar qualche diner.
Serra la vella,
aquella que és més vella.
Serra la jova,
aquella que és més tova.
Mestressa, porteu ous
que demà serà dijous;
mestressa, porteu cansalada
que la serra està embussada;
mestressa, porteu vi
que la serra no vol seguí;
mestressa, porteu pa
que la serra no pot passà;
mestressa, porteu oli
que la serra se'n va al dimoni.*

*Violet Sant Pere
violet Sant Pau,
la catxutxa em queia
la catxutxa em cau,
doneu-nos la paga
i amb Déu siau.*

La Serra Vella ve a trencar la quietud del temps penitencial i com a partir pel mig la Quaresma.

Aquesta ethologia ben pròpia del Vallès, es lliga amb altres costums de Catalunya del temps quaresmal.

A Valls i en altres pobles del camp de Tarragona pengen els tenders en ses botigues al començar la Quaresma, set arengades com set sabres, llevant-ne una cada setmana. És com una espècie de calendari quaresmal que diu als compradors, de setmana en setmana, que la Quaresma ja no és tan llarga.

També a l'alta muntanya de Berga s'acostuma el dimecres de Cendra clavar a l'escó la Serraina. Consisteix en un ninot de paper que porta set cames. Algú diu que simbolisa els set cents anys de dominació mora; però més que tot ve a significar la Quaresma amb set setmanes. Com cada diumenge li arrenquen una cama, se'ls fa més avinent el temps que manca per a arribar a Pasqua. En aital dia, al primer toc d'al·leluia, la Serraina és tirada al foc i comencen a sortir els infants, tots mudats, amb una cistella al braç per a anar a cercar els ous i la coca a cà la padrina.

Tot això ens revela que la Quaresma, de tan rigorosament observada com abans era, se la trobava molt llarga, esperant tothom amb dalera son acabament. El mateix Carnestoltes amb ses disbauxes, no era més que un desenfrè més o menys reprobable, davant la llarga abstinència que s'anava a començar. Avui que de la

Quaresma en les cases, quasi no en queda més que el nom, també han desaparegut quasi totalment les bacanals que la precedien. Ja no resa allò d'abans :

*Carnestoltes fredes
el blat va a divuit,
quants n'hi ha que ballen
amb el ventre buit.*

Ni tampoc la cançó del caramellaire :

*Set setmanes de Quaresma
i de bacallà salat.*

*Estem escanyats de set
i tenim el coll pelat,
car avui tot ha canviat.*

I si escau tant encara al Vallès la Serra Vella a mitja Quaresma, és perquè la veu dels infants, que ve perfumada amb l'olor de les primeres violes, ens recorda a l'antic serrador i, també, perquè el seu serrar innoçent ens renova goigs que vàrem fruit primer que ells.

JOSEP CARDONA, PVRE.

COM UNA NAU...

A CARME CARALT

*Com una nau que llisca mar endintre
saps bellament llençar-te a l'aventura,
tenint per veles els teus braços àgils
i per timó el teu cos, versat al ritme.*

*I vénen cap a tu els joves navilis
per a copsar el dolç perfum que deixes ;
el més ardit t'aconsegueix els passos
i al teu aprop se sent alegre i jove.*

*Mes tu no vols junyir-te i saps lliurar-te
perquè et plau navegar al teu caprici
ben amplament, encar que amb l'esperança
de què vindrà aquell dia dels teus somnis.*

*Esperes el moment, l'hora i el dia
mentre—petita nau—corres jocunda,
i veus la vida clara i gloriosa
enmig d'aquesta mar a on hi danses.*

EROS.

JOAN VILATOBÀ *per* SAN.

DELS "AMICS DE LA POESIA" DE MANRESA

RECORDS DEL BON TEMPS

*Truca la pluja acompassadament
en el balcó de ma cambra enfosquida ;
la melodia del seu ritme lent,
a remembrances del bon temps convida.*

*Brollen del pensament tots els records
com un rosari d'incomptables denes ;
de la nuesa del florir dels horts,
i de la fada de roades trenes.*

*Del riure esblanqueït de l'ametller
que es veu tot caramull de vides blanques ;
del fruit novell, que penja de les branques,
i és foc i sang, a dalt del cirerer.*

*De la rialla de les neus que es fonen
i entre l'escuma rodolen dels serrats,
quan les nimfes dels llacs, pels cims pregonen
la propera vinguda dels ramats.*

*Del temps de la calor, del temps del blat ;
quan la menta perfuma les voreres ;
quan la posta al ponent ha incendiat
i té la nit perfum de cabelleres.*

*De quan les tòries de raïms collertes
la mort esperen amb el vremador
i omplen l'olfat de transparències fortes
al caminant que cerca sa dolçor.*

*De la magrana que s'és esverlada,
i del fruit que ha caigut de tan madû ;
del frisar delectant d'una besada,
que perdent-se en la nit, el vent s'enduu.*

*I en els vidres opacs del meu balcó,
truca la pluja acompassada i lenta ;
la tristesa que em porta la tardô,
amb bells records, el pensament absent.*

JOSEP CLARET LLOBET.

LA MAGRANA

*Com un desig s'ha oberta la magrana,
al mig de l'horta dintre del sol ardent,
com una dolça boca jovençana
que esclata a riure de l'amor que sent.*

*Com un petó s'ha oberta la magrana
i és un caliu de gaudi pubescent,
passió d'amor que incita l'hortolana,
car li recorda un dolç besar feivent.*

*Boca de foc per on l'estiu respira,
terròs de sol ardent com una pira,
petons de flama arrengrerats a dins ...*

*Si et cull l'Amor, oh fruita gloriosa,
perquè de joies sigui vanitosa
li ofrenaràs ton riure de robins.*

SALVADOR PERARNAU.

DE LA TERRA ALTA

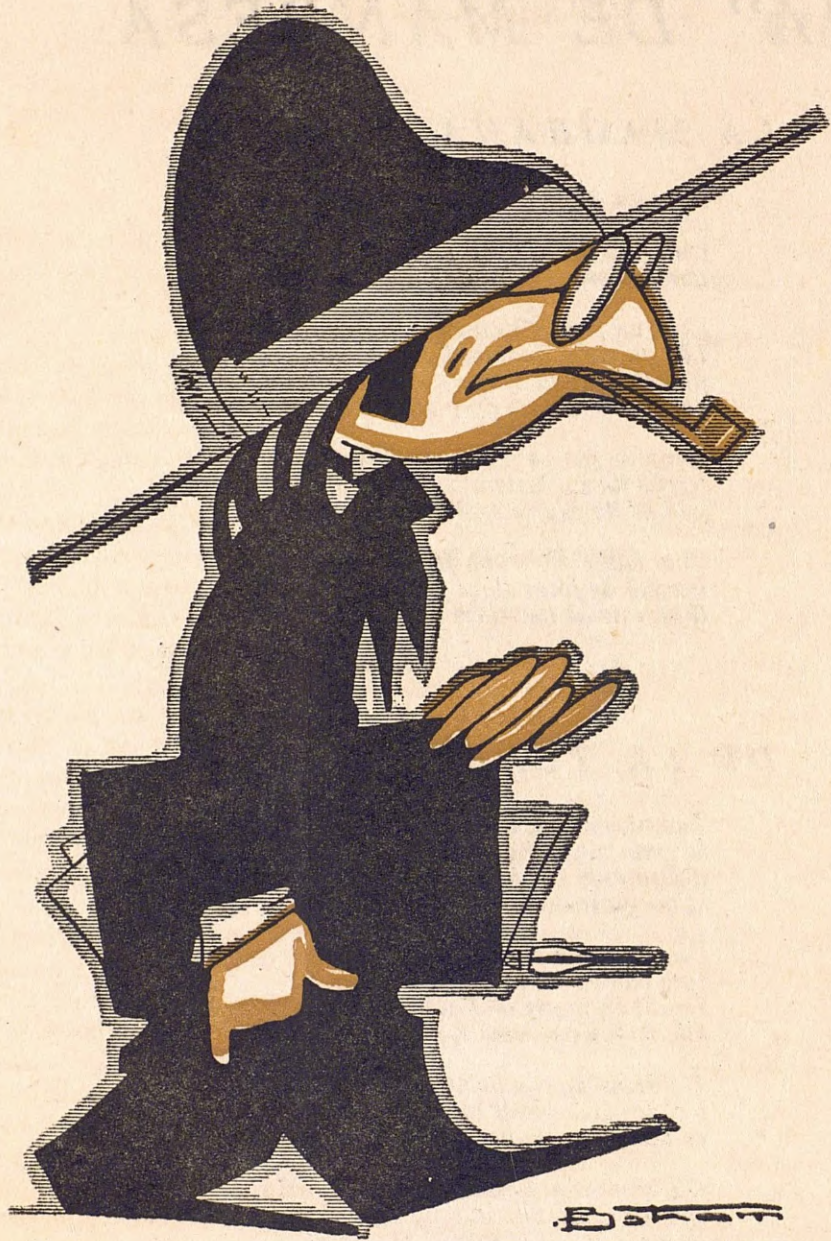
*Amunt, amunt, amb el gaiato al puny
la gran muntanya escalo adalerat;
dintre mon cor lassat encar retruny
el borgit incessant de la ciutat,*

*i en tant que el corc de l'enyorança empuny
faig camí vers la dolça soledat.
La nit en mans de l'auga com s'esmuny !
Oh, com s'omplena tot de majestat.*

*Els brins de rou perlejen, a gotims,
i el sol acaronent la neu dels cims
és una gran magnòlia de claror.*

*Oh, camins encisats, com em plauria
trescar-hi de bracet amb l'amor mia
desgranant-hi el rosari de l'amor.*

LAU VALLÈS.

BOHÈMIA DECADENT, *per* C. GALAN.

CONTES DE LA VORA DEL FOC

ÇO QUE PASSÀ A UNA MAJORDONA

I.

Costa d'endavinar aquesta, padrineta—
deia apropant-se-li carinyosament En
Josep Maria.

— Com dieu ? — feia la Mari-Tere —
aquesta sí que no l'he entesa gens.

— Oh, rumieu-la un xic; vosaltres les
voleu molt planeres les endavinalles.

I els dos néts, abocades les llurs ànimes
en sos ulls de picardia, furgaven en va,
pensa endins, per a treure l'entrellat d'a-
quella llarga lletania que l'àvia deia a sos
néts a l'entorn de la llar.

— Us la tornaré a dir altre cop i serà
l'últim d'avui, eh ?

— No, no; després un altre— replicà la
Mari-Tere.

— I encara, després, d'altres de més en-
reversades— saltà En Josep Maria, un in-
fantó d'ulls blaus i cabell negre, més viu
que l'esquirol.

— Ben a-poc-a-poc, que jo no l'he en-
tesa pas gens la primera vegada.

— No, depressa, que així sembla més
estranya— rectificà el noi, que era l'esperit
de contradicció de sempre.

— Poseu-hi atenció— feu l'àvia— i l'en-
tendreu desseguida.

— Vinga !

— Va !

I recollint els punts escorreguts de la
mitxa, l'àvia reprenia sa contalla posant
en la inflecció de la veu l'accent dramàtic
que el cas demanava : — « *Vosaltres de
més aprop, porteu-ne de l'abundosa que
el salta-i-agafa ha portat el cogui-carn
al descans del seculòrum !...* »

— Què, què ? — saltaren la mainada.

— Qui és el *seculòrum* ?

— I el *cogui-carn* ?

— I el *salta-i-agafa* ?

— I els de *més aprop*, qui són ?

Fóren les preguntes que eixiren alhora
de llavis dels infants, que es veien per-
duts entre aquell enfilall de mots que oïen
per segona volta.

— Veieu com ja no ho heu escoltat bé ?
Si haguéssiu parat més atenció, ara no
semblaria que veniu de l'hort. Tan aixerit
que tu et penses ésser — deia a En Josep
Maria — i ni menys saps qui és el *secu-
lòrum*.

— El *seculòrum* no que no el conec ni
sé qui és, però l'*amèn* sí, i fins l'estimo a
l'*amèn*.

— Tu l'estimes a l'*amèn* ? — saltà la noia
com qui veiés descorre's un xic el tupid vel
que l'àvia els havia posat davant dels ulls.

— L'*amèn*... ja ho crec que l'estimo.
Quan comencem cada vespre el rosari,
me'n vénen uns desigs d'estimar-lo ! — feu
el noi carinyosament — que fins que l'hem
acabat del tot no tinc sossego.

— Apa, apa, faritzeu — reptà la padri-
neta — no diguis aquestes cosotes; toca-son
com ets, si tant l'estimessis no dormiries.

— *Bueno* — feu la Mari-Tere; — però ni jo
ni ell no sabem qui és el *seculòrum*.

— És el seu company, dona — digué En
Josep Maria, esmenant-li la plana; — si
sempre van plegats : *seculòrum*, *amèn*.

— Ara hi he caigut.

— Ja t'hi afines — digué l'àvia — el *secu-*

lòrum és l'escolà major, i l'*amèn* l'escolà petit.

—Però ens en deixem un — féu el noi.

—Quin ?

—El *sicutèrat*. No seria pas el senyor Rector ?

—Raons, prou, — afegí l'àvia adreçant-se les ulleres—però l'endavinalla no surt, i aquest trompa—afegí, dirigint-se al noi—es queda amb un pam de nas.

—Jo el que no atino és en sapiguer qui pot ésser el *cogui-carn*.

—I l'*abundosa*, què és l'*abundosa* ?

—Ja veig que no hi caieu — féu l'àvia, que ja patia més que ells.

I reprement el punts perduts de la mitxa, digué, diu :

—Doncs és el cas que, heu's-aquí que un dia el senyor rector d'un poble petit, petit, tenia de poc una majordona que li resultà una xerraire de set soles, i el bo del senyor rector, com t'ho faràs, com no ho faràs per a què aquesta bona dona no escalfi tants pedrissos, li va fer una llista i li va dir : Mira, Munda, d'això a les rectories se'n diu tal cosa, d'això altre tal altra, d'una cadira un *para-cés*, d'una taula un *cria-tripa*, d'una cullera un *gafa i deixa*, de la cassola un *terra-cuit*, i una pila de piles de coses més. Així—va pensar el rector—, les veïnes no l'entendran i no hi voldran tractes. Però, heu's-aquí que un dia al dematí, mentres el bo del senyor rector celebrava la missa i ella la feia petar—*catric-catrac* — amb la molinera del davant de la rectoria, se va recordar que havia deixat al foc una costellada de la mitjana per a l'esmorzar del senyor rector. Pensar-hi i córrer a la cuina fou tot hu, però abans d'arribar-hi va sentir una gran fortor de socarrim... Què serà, què no serà...

—Què era ?—saltà En Josep Maria, impacientant-se.

—Calla, home, ja ho sabràs.

—Era que el gat li havia pres el tall de les graelles i, com que el dimoni fa una feina i mal feta, es calà foc a la cua del gat que, corrent com un mal esperit i amb el tall a la boca anà a menjar-se'l damunt del catre de l'escolà major.

—I va cremar-se el catre ?

—Tot anava a arborar-se.

—Manoi !

—Allavors, la pobre dona — com t'ho faràs, com t'ho faràs, que el senyor rector ara diu missa i el bordegàs de l'escolà li ajuda ?

—I què va fer ?

—Va córrer a la finestra i vinga cridar : « Vosaltres de més aprop, porteu-ne de l'*abundosa* que el *salta-i-gafa* ha portat el *cogui-carn* al descans del *seculòrum* ! »

—I la varen entendre ?

—Tots la varen entendre. I compareixeren els veïns—els de *més aprop* són els veïns—i portaren aigua—de l'*abundosa*, que aquell hivern havia plogut molt; i apagaren el foc — el *cogui-carn*, ho enteneu ? que el *salta-i-gafa*, el gat, havia portat al *descans*, el llit, del *seculòrum*, de l'escolà major.

—Ho heu compès bé ara ? — feu l'àvia, mirant-los fit a fit.

—Doncs aquells veïns jo em creia que no l'haurien entesa a la majordona.

—És que ja els hi havia ensenyat, xerrant xerrant, el llenguatge de les rectories.

—Si que ho era de xerraire !...

—Sort va haver-n'hi—féu el noi,—si no se'ls crema tota la casa...

—Que no en sap cap més, padrineta, d'endavinalla com aquesta ?

—Unes altres, encara; però ara és tard i teniu son; que sí que teniu son, jo us ho conec amb aquests ullets que s'acluquen, s'acluquen...

s. SABATER OLIVER.

ARTISTES SABADELLENCES

J O A N M A R T Í

Una natural predisposició a cultivar les arts decoratives, ha fet d'En Joan Martí, el més jove de nostres artistes militants, un adalit infadigable que va deixant per moments el lastre perjudicial d'estranyes influències i assenta cada dia amb més fermesa ses ben dotades facultats damunt d'una base estimablement abundosa i original.

La joventut i activitat d'aquest aventatjat artista, abona la creença falaguera de què el seu nom arribarà a constituir una valor res-

pectable dintre el moviment artístic de la ciutat. I amb tot i no ésser llarga l'actuació d'En Martí dintre aquest moviment, ja les conquestes per ell assolides són relativament notables, podent exhibir recompenses estimuladores adjudicades, si no a son valer actual, a la prometença que son temperament trasllueix per l'avenir.

Amb aquest « amateur » joveníssim de les belles coses de l'ànima, les arts decoratives tenen que agrair-li, si més no, quant menys un tracte entusiasta i amorós; car, la visió delicadament ornamental de què sovint apareixen revestits els seus dibuixos, destinats a utilitzar-se en vinyetes al·legòriques per a treballs literaris o de vistosos anuncis en cartells comercials, expressen una idea amb certa forma desinvolta de consciència artística, encara que el sentit que en aquest aspecte entranya sa modalitat, un xic embrionària i insegura, ofereix a voltes, més que una certa sensació d'art, una mena d'habilitat afanyosa i sense altesa. I si algun defecte expressiu posseeix nostre jove artista, és precisament aquest, el que amb més braó ha de combatre sense treva, procurant així de què son abundós però mal guiat enginy, sempre gris i epídemmic, no malmeti ses riques facultats d'ordre vital que, ben orientades i amb més cura refinades, seran pel demà el llevat creador d'una labor artística seriosa.

Ben certa i rudimentària al propi temps és la dita de què l'exercici de les Belles Arts, abans que un delicat ofici, ha d'ésser necessàriament el cultiu fervorós d'una altíssima devoció.

Cal també saber, per altra banda, que l'habilitat no és la sensibilitat, sinó quelcom al marge. Una obra executada amb natural enginy, per exemple, exercirà, si es vol una espècie de fruïció adulterada sobre l'ànim

d'aquell que la contempla; però mai no mourà el nostre pensament a reflexionar amb delitança el misteri de boniquesa sublimada d'aquelles altres obres, l'entranya viva de les quals, retrata la puresa de sentiments de l'artista qui amb amor ha anat creant-les, fins a reflexar sincerament els punts cardinals de son caràcter elevat i consistent.

* * *

Encaminar el seu esperit vers aqueixa vall de santes emocions i cercar a dintre seu el guia lluminós que hi condueix, és ço que En Joan Martí ha d'apropiar-se com a espiritual regisme, per tal que les obres ulteriors que dongui, apareixin animades per un alè amorosit d'ensomni i un escalf radiador de més purificada fantasia, circumstàncies del tot imprescindible i de què avui n'estan encara un xic mancades.

JOAN MATAS.

“Les belleses de la natura i el meu goig”

Amb aquest tema tan suggestiu, el dia 24 de febrer, a la nit, tingué lloc en l'estatge de GARBA la conferència a càrrec del notable prosista En Prudenci Bertrana. Tractant-se d'una personalitat tan valuosa dintre les lletres catalanes, no cal dir que la seva dissertació fou escoltada amb veritable interès.

En Jordi Arnaus, a l'ocupar-se del distingit conferenciant, diu :

«Parlar d'aquest erudit literat, autor de les *Proses Bàrbares*, ens produeix sempre viva satisfacció i més quan hem passat uns moments en la seva companyia, tan afectuosa i agradable alhora. I és que En Bertrana té una característica tan especial, tan seva, que dóna goig de sentir-lo, i veu's-aquí el per què la seva conferència versant sobre *Les belleses de la natura i el meu goig*, fou, més que tot, la conversa franca de l'amic coneixedor de les coses naturals. El seu esperit, tan donat a la contemplació de les meravelles de la naturalesa, no ha sabut pas romandre entremig de les cases altes, car estima el vent, el sol i l'aire, i per això sent eixamplarse-li l'esperit i esdevé home rústec i disposat a sofrir totes les inclemències del temps. Sentir-lo a parlar és cosa deliciosa. Les seves observacions, tan atinades i justes, evoquen els millors dies que no deuen haver canviat en la imaginació seva, ja

que, com ahir, ens parla sense que se'n dongui compte, de les barraques dels carboners, de les llars d'hostal i dels bells camins que no menen enlloc, i és que ho porta a l'ànima i de cap manera se'n sabria despendre. Tenint en compte, doncs, el tema de la conferència i coneixent la seva manera de dir i de veure les coses, no cal dubtar que la dissertació fou interessant i suggestiva. Si ens proposéssim reflexar les seves imatges i les seves observacions, el nostre treball quedaria pàl·lid. Ell ens ha parlat dels homes ciutadans, de les costums disfreçades, del viure artificial, dels esperits tancats, dels que no han petjat la muntanya i en parlen, i així, fent comparacions amb les belleses de la naturalesa, posa en evidència que hi ha un sentit més elevat de la vida, per tal de saber-la apreciar en tot el seu valor, no prescindint del què ens ha sigut donat per a satisfer forces i obrir els sentits a les manifestacions més enlairades de l'esperit. I al parlar així, ho fa amb una ingenuïtat i franquesa com si fos de casa, i precisament aquests, els que no tenen vanitats i ens parlen amb el cor a la mà i ens ho donarien tot per tal de fer nosaltres com ells, són els que no s'obliden i triomfen. I amb aquesta conferència En Bertrana ha sabut guanyar-se una vegada més les simpaties dels sabadellencs.»

Calçats Tipu Nacional

Sabateria AYMERICH

Carrer de Manresa, 18

Aquesta casa està autoritzada per a
vendre aquests calçats pel
COMITÈ NACIONAL

Economia de un 20 per cent

SOMBRETERIA

GIROD

ÚLTIMS MODELS I GRAN
ASSORTIT EN CAPELLS
DE LUXE I VARIS.

Pi i Margall, 24 SABADELL

FERRETERIA BATERIA DE CUINA

Isidre Obradors

ACERS I METALLS : FUMISTERIA
TEIXITS METÀL·LICS

Carrer Pedregar, 25: Baix Pedregar, 1-3
i Borriana, 44-46. TELÈFON 652.

Myrtalia-Suzel

*Extracte : Polvos : Loció
Colònia : Quina*

Ven :

*F. Garriga Benessat
Plaça Major, 5 :: :: Sabadell*

Sabateria de Eduard Nogués

:: ABANS DURAN ::

Podem anticipar a nostres clients que amb motiu d'haver fet
compres en millors condicions de preu que les que havíem
fet fins ara i creient que així serà en lo successiu, cedirem la
major part de nostres articles amb rebaixa del preu que tenim
marcat en cada un dels nostres articles.

Agència general de publicacions

Aquesta casa facilita tota classe de llibres publicats, en immillorables condicions.

Al comptat i a plaços.

*Ciències * Arts * Literatura*

GARBA

Revista Catalana

Apareix els dies 1 i 15 de cada mes.

Número solt, 30 cèntims.

Subscripció : 50 cèntims al mes.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER BURRIANA, 15